

"মৰমৰ সন্তানসকল – সদায় এইটো নিচাত থাকা যে আমাৰ হৈছে পদ্মাপদম ভাগ্য, যি পতিত-পাৰন পিতাৰ
আমি সন্তান হৈছো, তেওঁৰ পৰা আমি বেহদৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰোঁ"

***প্ৰশ্ন :-** তোমালোক সন্তানসকলৰ কোনো ধৰ্মৰ প্ৰতি ঘৃণা বা বিতৃষ্ণা থাকিব নোৱাৰে - কিয়?

***উত্তৰ :-** কাৰণ তোমালোকে বীজ আৰু বৃক্ষক জানা। তোমালোকে জানা যে এয়া হৈছে মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বেহদৰ বৃক্ষ
ইয়াত সকলোৰে নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা আছে। নাটকত কেতিয়াও ভাওৰীয়াসকলে ইজনে-সিজনক ঘৃণা
নকৰে। তোমালোকে জানা যে আমি এই নাটকত নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা পালন কৰিলোঁ। আমি যি সুখ
দেখিছিলোঁ, সেয়া অন্য কোনেও প্ৰত্যক্ষ কৰিব নোৱাৰে। তোমালোক অপাৰ আনন্দিত হোৱা যে আমি়েই
হৈছো সমগ্ৰ বিশ্বত ৰাজ্য কৰোঁতা।

ওঁম্ শান্তি। ওঁম্ শান্তি বুলি কওঁতেই সন্তানসকলে যি জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছে, সেয়া গোটেই বুদ্ধিত আহি যোৱা উচিত।
পিতাৰো বুদ্ধিত কি জ্ঞান আছে? এয়া হৈছে মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষ, যাক কল্প বৃক্ষ বুলিও কোৱা হয়, তাৰ উৎপত্তি,
পালনা আৰু বিনাশ কেনেকৈ হয়, সকলো বুদ্ধিত আহি যাব লাগে। যেনেকৈ সেয়া হৈছে জড় বৃক্ষ, এয়া হৈছে চৈতন্য।
বীজো হৈছে চৈতন্য। তেওঁৰ মহিমাও গায়, তেওঁ হৈছে সত্য, চৈতন্য অৰ্থাৎ বৃক্ষৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ ৰহস্য বুজাই
আছে। কোনেও তেওঁৰ অকিউপেশ্বনৰ (কৰ্তব্য, পেছা) বিষয়ে নাজানে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ অকিউপেশ্বনো জানিব লাগে
নহয় জানো। ব্ৰহ্মাক কোনেও স্মৰণ নকৰে, নাজানেই। আজমিৰত ব্ৰহ্মাৰ মন্দিৰ আছে। ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰ ছপায়, তাত
ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ আছে। ব্ৰহ্মা দেৱতায়ে নমঃ বুলি কয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা - এই সময়ত
ব্ৰহ্মাক দেৱতা বুলি কোৱা নহয়। যেতিয়া সম্পূৰ্ণ হ'ব তেতিয়া দেৱতা বুলি কোৱা হ'ব। সম্পূৰ্ণ হৈ সুক্ষ্ম ধামলৈ গুছি
যায়।

বাবাই কয় - তোমাৰ পিতাৰ নাম কি? কাক সোধে? আত্মাসকলক। আত্মাই কয় - মোৰ বাবা। যিয়ে নাজানে যে
কোনে ক'লে, তেওঁতো প্ৰশ্ন সুধিব নোৱাৰে। এতিয়া সন্তানসকলে বুজিতো পালে যে - যথাযথ সকলোৰে দুজন পিতা
আছে। জ্ঞানতো এজন পিতাইহে দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে এয়া হৈছে শিৱবাবাৰ ৰথ।
বাবাই এই ৰথৰ দ্বাৰা আমাক জ্ঞান শুনায়। এফালে এয়া শৰীৰধাৰী ব্ৰহ্মা পিতাৰ ৰথ। আনফালে আকৌ আত্মিক
পিতাৰো এয়া ৰথ। সেই আত্মিক পিতাৰ মহিমা হৈছে সুখৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ.....। প্ৰথমতে এইটো বুদ্ধিত থাকিব
যে এওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা যাৰ দ্বাৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়। পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হয়। নিৰাকাৰক আত্মান
কৰে - পতিত-পাৰন আহক। আত্মাইহে মাতে। যেতিয়া আত্মা পবিত্ৰ হৈ থাকে তেতিয়া নামাতে। পতিত হ'লে
তেতিয়া মাতে। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকলে জানা যে সেই পতিত-পাৰন পিতা এই শৰীৰত আহিছে। এইটো
পাহৰিব নালাগে, আমি তেওঁৰ হৈছোঁ। এয়া কেৱল সৌভাগ্যৰে কথা নহয় পদম ভাগ্যৰ কথা। তেন্তে সেই পিতাক কিয়
পাহৰিব লাগে। এই সময়ত পিতা আহিছে - এয়া হৈছে নতুন কথা। শিৱ জয়ন্তীও প্ৰত্যেক বছৰতে পালন কৰা হয়।
তেন্তে তেওঁ নিশ্চয় এবাৰেই আহে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্য যুগত আছিল। এই সময়ত নাই। গতিকে বুজাব লাগে যে
তেওঁলোকে পুনৰ্জন্ম লৈছে। 16 কলাৰ পৰা 12-14 কলালৈ আহিছে। এয়া তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে।
সত্যযুগ বুলি কোৱা হয় নতুন সৃষ্টিক। তাত সকলোবোৰ নতুন। 'দেৱতা-ধৰ্ম'ৰ নামো গায়ন কৰা হয়। সেই
দেৱতাসকলেই যেতিয়া বিকাৰী মাৰ্গলৈ যায় তেতিয়া তেওঁলোক নতুন হৈ নাথাকে, গতিকে দেৱতা বুলিও ক'ব
নোৱাৰি। কোনেও এনেকৈ নক'ব যে আমি তেওঁলোকৰ বংশাৱলীৰ। যদি নিজকে সেই বংশাৱলীৰ বুলি ভাবে তেন্তে

18-06-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

তেওঁলোকৰ মহিমা, নিজৰ নিন্দা কিয় কৰে? মহিমা যেতিয়া কৰে তেতিয়া নিশ্চয় তেওঁলোকক পবিত্ৰ, নিজক অপবিত্ৰ পতিত বুলি ভাবে। পবিত্ৰৰ পৰা পতিত হয়, পুনৰ্জন্ম লয়। পোন-প্ৰথমে যি পবিত্ৰ আছিল তেৱেঁই আকৌ পতিত হয়। তোমালোকে জানা যে পবিত্ৰৰ পৰা এতিয়া পতিত হৈছে। তোমালোক স্কুলত পঢ়া, তাত ক্ৰমানুসৰি প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় শ্ৰেণীৰতো থাকেই।

এতিয়া সন্তানসকলে বুজি পায় যে আমাক পিতাই পঢ়ায়, সেই কাৰণেইতো আহে। নহ'লেনো ইয়ালৈ অহাৰ কি দৰকাৰ। তেওঁ কোনো গুৰু, মহাত্মা, মহাপুৰুষ আদি কোনো নহয়। এয়াতো সাধাৰণ মনুষ্যৰ শৰীৰ, সেয়াও বহুত পুৰণা। বহুত জন্মৰ অন্তত প্ৰৱেশ কৰোঁ। তেওঁৰতো (ব্ৰহ্মাৰ) আৰু কোনো মহিমা নাই কেৱল তেওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো তেতিয়া তেওঁৰ নাম হয়। নহ'লেনো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ক'ব পৰা আছিল। মনুষ্য নিশ্চয় মূৰ্ছিত হয়। পিতাই তোমালোকক বুজাইছে সেইবাবে তোমালোকে অন্যক বুজোৱা। ব্ৰহ্মাৰ পিতা কোন? ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ - তেওঁলোকৰ ৰচয়িতা হৈছে এই শিৱবাবা। বুদ্ধি ওপৰলৈ গুছি যায়। পৰমপিতা পৰমাত্মা যি পৰমধামত থাকে, তেওঁৰ এয়া ৰচনা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ অকিউপেশ্বন (কৰ্তব্য, পেছা) বেলেগ। এটা দলত 3-4 জন লোক থাকিলে প্ৰত্যেকৰে অকিউপেশ্বন বেলেগ-বেলেগ হয়। সকলোৰে নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা থাকে। ইমান কোটি আত্মা আছে - এজনৰ ভূমিকা আনজনৰ লগত নিমিলে। এই বিস্ময়কৰ কথাবোৰ বুজিব লাগে। কিমান অনেক মনুষ্য আছে। এতিয়া চক্ৰ পুৰা হ'ব। অন্তৰ সময় নহয় জানো। সকলো উভতি যাব, আকৌ চক্ৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। পিতাই এই সকলো কথা ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰে বুজাই থাকে, নতুন কথা নহয়। এনেকৈ কয় - কল্পৰ আগতেও বুজাইছিলোঁ। বহুত মৰমৰ পিতা, এনেকুৱা পিতাকতো বহুত মৰমৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকো পিতাৰ মৰমৰ সন্তান নোহোৱা জানো। পিতাক স্মৰণ কৰি আহিছা। প্ৰথমতে সকলোৱে এজনকে পূজা কৰিছিল। ভেদ-ভাৱৰ কথা নাছিল। এতিয়াটো কিমান ভেদ-ভাৱ আছে। এওঁ ৰামৰ ভক্ত, এওঁ কৃষ্ণৰ ভক্ত। ৰামৰ ভক্তই ধূপ জ্বলালে কৃষ্ণৰ ভক্তই নাক বন্ধ কৰি দিয়ে। এনেকুৱা কিছুমান কথাও শাস্ত্ৰত আছে। তেওঁলোকে কয় আমাৰ ভগৱান ডাঙৰ, তেওঁলোকে কয় আমাৰ ডাঙৰ, দুজন ভগৱান বুলি ভাবি লয়। গতিকে ভুল হোৱাৰ কাৰণে সকলো আনৰাইটিয়াচ (পাপ) কামেই কৰে।

পিতায় বুজায় - সন্তানসকল, ভক্তি ভক্তিহেই হয়, জ্ঞান জ্ঞানেই হয়। জ্ঞানৰ সাগৰ এজন পিতাই হয়। বাকী সেই সকলো হৈছে ভক্তিৰ সাগৰ। জ্ঞানৰ দ্বাৰা সংগতি হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল জ্ঞানৱান হৈছা। পিতাই তোমালোকক নিজৰ আৰু গোটেই চক্ৰৰো পৰিচয় দিছে, যিটো অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে সেইবাবে পিতাই কয় তোমালোক সন্তানসকল হৈছা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। পৰমপিতা পৰমাত্মাতো এজনেই হয়। বাকী সকলো হৈছে সন্তান। পৰমপিতা বুলি নিজকে কোনেও ক'ব নোৱাৰে। যিসকল ভাল বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন মনুষ্য আছে তেওঁলোকে বুজি পায় যে এইখন কিমান ডাঙৰ ড্ৰামা। তাত সকলো ভাওৰীয়াই অবিনাশী ভূমিকা পালন কৰে। সেই সৰু নাটকবোৰতো বিনাশী হয়, এয়া হৈছে অনাদি অবিনাশী। কেতিয়াও বন্ধ নহয়। ইমান সূক্ষ্ম আত্মা, ইমান ডাঙৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে - শৰীৰ লোৱা আৰু এৰাৰ আৰু ভূমিকা পালন কৰাৰ। এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰত নাই। এওঁক (ব্ৰহ্মাক) কোনো গুৰুৱে শুনোৱাহেঁতেন তেনেহ'লে তেওঁৰ অন্য অনুসৰণকাৰীও নাথাকিলহেঁতেন জানো, কেৱল এজন অনুসৰণকাৰী কি কামৰ। অনুসৰণকাৰী হৈছে সেইজন যিয়ে পুৰা অনুসৰণ কৰে। এওঁৰ পোচাক আদিটো সেইধৰণৰ নহয়। কোনে শিষ্য বুলি ক'ব। এয়াতো পিতাই বহি পঢ়ায়। পিতাকেই অনুসৰণ কৰিব লাগে, যেনেকৈ বৰযাত্ৰী থাকে। শিৱৰো বৰযাত্ৰী বুলি কোৱা হয়। বাবাই কয় - এয়া মোৰ বৰযাত্ৰী হয়। তোমালোক সকলো হৈছা ভক্ত, মই হৈছো ভগৱান। তোমালোক হৈছা সকলো প্ৰেয়সী, বাবা আহিছে তোমালোকক শৃংগাৰ কৰি লৈ যাবলৈ। কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। এতিয়া

18-06-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শাস্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

তোমালোকে সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তক জানা। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰি-কৰি পবিত্ৰ হৈ যোৱা তেতিয়া পবিত্ৰ ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰা। পিতাই বুজায় - মই আহোঁৱেই অন্তত। মোক আহ্বানেই কৰে - পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ স্থাপনা আৰু পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশ কৰাবলৈ আহক, সেইবাবে মহাকাল বুলিও কয়। মহাকালৰো মন্দিৰ আছে। কালৰ মন্দিৰতো দেখা পোৱা নহয় জানো। শিৱক কাল বুলি কোৱা নহ'ব জানো। আহ্বান কৰে যে আহি পবিত্ৰ কৰি তোলক। আত্মাসকলক লৈ যায়। বেহদৰ পিতা কিমান অনেক আত্মাক লৈ যাবলৈ আহিছে। কালৰো-কাল মহাকাল, সকলো আত্মাক পবিত্ৰ গুল-গুল (পবিত্ৰ) কৰি লৈ যায়। গুল-গুল হৈ গ'লে তেতিয়া পিতাইও কোলাত উঠাই লৈ যাব। যদি পবিত্ৰ নোহোৱা তেন্তে শাস্তি খাব লাগিব, পাৰ্থক্যটো থাকে নহয় জানো। পাপ থাকি গ'লে তেতিয়া শাস্তি খাবলগীয়া হয়। পদো এনেকুৱা পায় সেইবাবে পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, বহুত-বহুত মিঠা হোৱা। কৃষ্ণক জানো সকলোৰে মিঠা নালাগে। কিমান মৰমত কৃষ্ণক দোলায়, ধ্যানত কৃষ্ণক শিশু ৰূপত দেখি তৎক্ষণাত কোলাত লৈ মৰম কৰে। বৈকুণ্ঠলৈ গুছি যায়। তাত কৃষ্ণক চৈতন্য ৰূপত দেখে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে সঁচাকৈ বৈকুণ্ঠ আহি আছে। আমি ভৱিষ্যতলৈ এনেকুৱা হ'ম। শ্ৰীকৃষ্ণৰ ওপৰত কলংক লগায়, সেয়া সকলো মিছা। তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰথমে নিচা জাগিব লাগে। আৰম্ভণিত বহুত সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল আকৌ অস্তিমৰ ফালেও বহুত হ'ব, জ্ঞান কিমান ৰমণীয়। কিমান আনন্দ লাগে। ভক্তিততো অলপো আনন্দ নাথাকে। ভক্তি কৰা সকলে জানো এইটো জানে যে জ্ঞানত কিমান সুখ আছে, পাৰ্থক্য উলিয়াব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰথমে এইটো নিচা জাগিব লাগে। এই জ্ঞান পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনো ঋষি-মুনি আদিয়ে দিব নোৱাৰে। লৌকিক গুৰুসকলেতো কাকো মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে কোনো মনুষ্য গুৰু হ'ব নোৱাৰে, যিয়ে ক'ব পাৰে যে হে আত্মাসকল, সন্তানসকল, মই তোমালোকক বুজাওঁ। পিতাৰতো 'সন্তান-সন্তান' বুলি কোৱাৰ অভ্যাস আছে। জানে যে এয়া মোৰ ৰচনা। এই পিতাইও কয় - মই সকলোৰে ৰচয়িতা হওঁ। তোমালোক সকলো ভাই-ভাই হোৱা। তেওঁ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে, কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিছে সেয়া বহি বুজায়। আত্মাতে সকলো ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। যিসকল মনুষ্য আহে, ৪৪ জন্মত কেতিয়াও একে ধৰণৰ চেহেৰা (বৈশিষ্ট্য) পাব নোৱাৰে। অলপ-অলপ নিশ্চয় বেলেগ হয়। তত্বও সত্য, ৰজো, তমো হৈ যায়। প্ৰত্যেক জন্মৰ চেহেৰা এটা আনটোৰ সৈতে নিমিলে। এইটোও বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই নিতৌ বুজাই থাকে - মৰমৰ সন্তানসকল, পিতাৰ প্ৰতি কেতিয়াও সংশয় নানিবা। সংশয় আৰু নিশ্চয় - দুটি শব্দ আছে নহয় জানো। পিতা মানে পিতা। ইয়াত সংশয়তো আহিব নোৱাৰে। সন্তানে ক'ব নোৱাৰে যে মই পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰো। তোমালোকে বাৰে-বাৰে কোৱা যে যোগ নালাগে। 'যোগ' শব্দটি ঠিক নহয়। তোমালোকতো ৰাজঋষি হোৱা। 'ঋষি' শব্দটি হৈছে পবিত্ৰতাৰ। তোমালোক ৰাজঋষি হোৱা তেন্তে নিশ্চয় পবিত্ৰ হ'বা। অলপ কথাত ফেল হ'লে তেতিয়া ৰজাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। প্ৰজাত গুছি যায়। কিমান লোকচান হৈ যায়। পদ ক্ৰমানুসৰি নহয় জানো। এজনৰ পদ আনজনৰ লগত নিমিলে। এয়া হৈছে বেহদৰ পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা। পিতাৰ বাহিৰে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। গতিকে তোমালোক সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হোৱা। যেনেকৈ পিতাৰ বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আছে ঠিক তেনেকৈ তোমালোকৰ বুদ্ধিতো আছে। বীজ আৰু বৃক্ষক বুজিব লাগে। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ হয়, ইয়াৰ লগত বটবৃক্ষৰ দৃষ্টান্ত একেবাৰে সঠিক। বুদ্ধিয়েও কয় আমাৰ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ যি মূল কাণ্ড আছিল সেয়া প্ৰায় লুপ্ত হৈ গ'ল। বাকী সকলো ধৰ্মৰ ঠাল-ঠেঙুলী আদি ঠিয় হৈ আছে। ড্ৰামা অনুসৰি এই সকলোবোৰ হ'বই লাগিব, ইয়াত ঘৃণাৰ কথা নাই। নাটকত ভাওৰীয়াসকলৰ কেতিয়াবা ঘৃণা আহিব জানো! পিতাই কয় তোমালোক পতিত হৈ গ'লা আকৌ পাৱন হ'ব লাগিব। তোমালোকে যিমান সুখ দেখা পোৱা সিমান আৰু কোনেও দেখা নাপায়। তোমালোক হৈছা নায়ক-নায়িকা, বিশ্বত ৰাজ্য

18-06-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

কৰোঁতা গতিকে অপাৰ আনন্দিত হ'ব নালাগে জানো। ভগবানে পঢ়ায়। কিমান নিয়মীয়াকৈ পঢ়িব লাগে, ইমানখিনি আনন্দ থাকিব লাগে। বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়ায়। ৰাজযোগো পিতাইহে শিকায়। কোনো শৰীৰধাৰীয়েতো শিকাব নোৱাৰে। পিতাই আত্মাসকলক শিকায়, আত্মাইহে ধাৰণ কৰে। পিতা এবাৰেই আহে ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। আত্মাইহে ভূমিকা পালন কৰি এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা ধাৰণ কৰে। আত্মাসকলক পিতাই পঢ়ায়। দেৱতাসকলক নপঢ়াব। তাত দেৱতাইহে পঢ়াব। সংগমযুগত পিতাইহে পঢ়ায় পুৰুষোত্তম কৰি তুলিবলৈ। তোমালোকেহে পঢ়া। এই সংগমযুগ এটাই হয়, যেতিয়া তোমালোক পুৰুষোত্তম হোৱা। সত্য কৰি তোলোঁতা, সত্যযুগৰ স্থাপনা কৰোঁতা এজনেই সত্য বাবা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) সংগমযুগত প্ৰত্যেকভাৱে ভগৱানৰ পৰা পঢ়া পঢ়ি, জ্ঞানৱান আন্তিক হ'ব লাগে আৰু আনকো তেনেকুৱা কৰি তুলিব লাগে। কেতিয়াও পিতা বা পঢ়াৰ প্ৰতি সংশয় আনিব নালাগে।
- (2) পিতাৰ সমান মৰমীয়াল হ'ব লাগে। ভগৱানে আমাৰ শৃংগাৰ কৰি আছে, এইটো আনন্দত থাকিব লাগে। কোনো ভাওৰীয়েকে ঘৃণা কৰিব নালাগে। সকলোৰে এই নাটকত নিখুঁত ভাও আছে।

***বৰদান:-** স্মৰণ আৰু সেৱাৰ শক্তিশালী আধাৰৰ দ্বাৰা তীব্ৰগতিৰে আগবাঢ়ি যাওঁতা মায়াজিৎ হোৱা

ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ আধাৰ হৈছে স্মৰণ আৰু সেৱা, এই দুয়োটা আধাৰ সদায় শক্তিশালী হ'লে তেতিয়া তীব্ৰগতিত আগবাঢ়ি গৈ থাকিব। যদি সেৱা বহুত, স্মৃতি দুৰ্বল হয় বা স্মৃতি বহুত ভাল, সেৱা দুৰ্বল তেন্তে তীব্ৰগতি হ'ব নোৱাৰে। স্মৰণ আৰু সেৱা দুয়োটাতে তীব্ৰগতি লাগে। স্মৃতি আৰু নিঃস্বার্থ সেৱা একেলগে হ'লে তেতিয়া মায়াজিৎ হোৱা সহজ হয়। প্ৰতিটো কৰ্মত, কৰ্ম সমাপ্তিৰ আগতে সদায় বিজয় দেখিবলৈ পাব।

***শ্লোগান:-** এই সংসাৰক অলৌকিক খেল আৰু পৰিস্থিতিক অলৌকিক পুতলাৰ সমান বুলি বুজি আগবাঢ়ি যোৱা।

ওঁম্ শান্তি!!
